

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2702/2020
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, Сектора за материјалне ресурсе, Управе за општу логистику, Дирекције за услуге стандарда, ВУ „Дедиње“, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате минималне зараде и војног додатка, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 894/19 од 03.06.2020. године, у седници одржаној 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 894/19 од 03.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1796/18 од 28.11.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиле и обавезана тужена да тужили на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, као и на име војног додатка од 20%, уз увећање зараде на име минулог рада, прековременог рада и рада у дане државних празника, за период од 01.05.2015. године до 31.05.2019. године исплати укупно 479.276,86 динара, и то: на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде са припадајућим додацима, појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, на име разлике између исплаћеног и припадајућег војног додатка од 20% на основну зараду у висини минималне зараде појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање на износе из става првог изреке и то Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијали Београд, као и припадајуће доприносе за обавезно здравствено осигурање на износе из става првог изреке Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијали Београд, као и са припадајућом накнадом за незапослене на износе из става један изреке Националној служби за запошљавање, Филијали Београд. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили на име

трошкова поступка плати 106.186,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 894/19 од 03.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке под тачком један за досуђене износе разлике између основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде и у делу става другог изреке, којим је усвојен захтев тужиле на име доприноса за обавезно социјално осигурање на досуђене износе из тачке један првог става изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке под тачком два, у преосталом делу става другог изреке и у трећем ставу изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснаже пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога.

Тужилца је дала одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 18/20) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. ЗПП, којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовиснскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде поднета је 18.05.2018. године, па како побијани део правноснаже пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да ревизија тужене није дозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**